

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Nadi Kovářové a soudců JUDr. Josefa Růžičky a JUDr. Ireny Vitovské ve věci

žalobce: **Z. V.**, narozený XXXX
bytem XXXX
zastoupený advokátem Mgr. R. P.
sídlem XXXX

proti

žalovanému: **R. Š.**, narozený XXXX
bytem XXXX
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. M. O.
sídlem XXXX

o zaplacení 900.000 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 10. 9. 2020
č. j. 4 C 257/2019 - 133

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadených výrocích I. a III. **potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 31.533 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Romana Peška.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I. rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku ve výši 900.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 900.000 Kč od 14. 1. 2020 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem II. rozhodl, že žaloba se v části, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 900.000 Kč od 27. 8. 2017 do 13. 1. 2020, zamítá. Výrokem III. rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 46.444,84 Kč k rukám právního zástupce žalobce, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
2. Proti tomuto rozsudku, jeho výrokům I. a III., podal žalovaný v zákonné lhůtě odvolání a navrhl jeho změnu tak, že žaloba se zamítá. Namítl, že nebylo prokázáno dispoziční oprávnění žalobce k účtu, neboť ve výpise u platby nelze určit, že se jedná právě o žalobce, že se nejedná o jinou osobu tohoto jména a příjmení. Uvedl, že soud by měl prohlásit nejen ujednání o úroku, ale i ujednání o poskytnutí celkové částky 900.000 Kč, za neplatné pro rozpor se zákonem a dobrými mravy. Uvedl, že žalobce a žalovaný se neznali a ani neznají, o obsahu smlouvy nejednali, její obsah byl připraven bez jakékoliv možnosti ovlivnění obsahu ze strany žalovaného. Žalovaný byl donucen T. B. a I. P., kteří jednali společně se žalobcem a V. J. z pozice výrazně finančně gramotnějších osob, a zneužili neznalosti a tísně žalovaného k vlastnímu finančnímu prospěchu. Žalobce plnil žalovanému s vědomím, že k tomuto není povinen, a jako poskytovatel spotřebitelského úvěru žádným způsobem neposoudil úvěruschopnost žalovaného. Jednalo se o jeho spekulativní počínání. Rovněž namítl nepřiměřenou lhůtu k plnění, kdy dle jeho názoru měl soud určit dobu plnění přiměřenou možnostem žalovaného. Soud věc nesprávně právně posoudil, a rovněž přiznaná částka nákladů řízení je nesprávná, neboť se nejedná o náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva. Zvolený zmocněnec Mgr. R. P. byl na jednání zastoupen Mgr. Ing. J. P., jejíž sídlo je ve Zlíně, přesto byla účtována cesta z Olomouce.
3. Žalobce v písemném vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně s tím, že s tímto se plně ztotožňuje a argumenty žalovaného, kterými se snaží zpochybnit bankovní účet, z něhož byly platby učiněny, považuje za liché, neboť tento zcela koresponduje se všemi skutečnostmi dosud ve věci uváděnými, a to jak z hlediska faktického, tak časového. Ztotožňuje se s názorem soudu I. stupně, že na pokyn žalovaného poukázal žalobce na jím uvedené bankovní účty jednotlivé finanční částky, a tyto je žalovaný povinen žalobci vrátit. Argument rozporu s dobrými mravy nemůže obstát.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I. a III., kdy výrok II. nebyl odvoláním dotčen a je v právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.), jakož i jemu předcházející řízení, a aniž dokazování opakoval či doplňoval, dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
5. Z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně vyplývá, že účastníci uzavřeli smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě žalobce poskytl žalovanému dle jeho pokynů celkem částku 900.000 Kč, neposoudil však úvěruschopnost žalovaného, přestože obdobné zápůjčky poskytoval opakovaně na vlastní účet a odpovědnost za účelem dosažení zisku, tedy jako podnikatel. Smlouva o zápůjčce je z tohoto důvodu dle zákona o spotřebitelském úvěru absolutně neplatným právním úkonem, a žalovaný jako spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
6. Soud I. stupně v této věci provedl dostatečné dokazování, a to listinnými důkazy, z nichž vycházel i odvolací soud, kdy však s právním závěrem soudu I. stupně, který věc posoudil dle zákona o spotřebitelském úvěru (zákon č. 257/2016 Sb.) se ztotožnit nelze. Žalobce nelze považovat za osobu oprávněnou poskytovat spotřebitelský úvěr dle ust. § 7 zákona č. 257/2016

Sb., neboť osobu žalobce nelze podřadit pod žádný ze subjektů, který je oprávněn spotřebitelský úvěr poskytovat, uvedených ve výše citovaném zákonném ustanovení.

7. Z provedeného dokazování vyplývá, že listina nazvaná smlouva o zápůjčce, ze dne 27. 4. 2017 byla podepsána žalobcem jako zapůjčitelem a žalovaným jak vydlužitelem, přičemž jejich podpisy byly úředně ověřeny na Magistrátu města Olomouc, a z obsahu smlouvy vyplývá, že byla poskytnuta peněžité zápůjčka ve výši 900.000 Kč s tím, že částka 400.000 Kč byla bezhotovostním převodem zaslána na účet soudního exekutora JUDr. M. M., a další částky ve výši 150.000 Kč, 250.000 Kč a 100.000 Kč byly bezhotovostním převodem převedeny na účty označené ve smlouvě s tím, že tyto částky slouží jako provize a odměna za poskytnutí finančních prostředků. Namítl-li žalovaný, že žalobce není oprávněným disponentem účtu, a není tudíž ve věci aktivně legitimován, není tato námitka důvodná, kdy výpis z účtu obsahuje jméno žalobce u platby pojištění, dále ze sdělení exekučního úřadu ze dne 4. 9. 2020 bylo zjištěno, že částka 400.000 Kč byla uhrazena na účet soudního exekutora JUDr. M. M. a, jak plyne z úředního záznamu Policie ČR ze dne 26. 11. 2019 o podaném vysvětlení, žalobce uvedl, že zaslal peníze na účty uvedené ve smlouvě. Namítá-li dále žalovaný, že ujednání o úroku a o poskytnutí částky 900.000 Kč by měl soud považovat za neplatné pro rozpor se zákonem a dobrými mravy, kdy žalobce a žalovaný se neznali, o obsahu smlouvy nejednali, a obsah byl připraven bez jakékoliv možnosti ovlivnění obsahu ze strany žalovaného, případně že šlo o lichevní smlouvu, nelze námitce přisvědčit, neboť pokud jde o dříve požadovaný úrok, v tomto rozsahu vzal žalobce žalobu zpět, a pokud jde o skutečnost, že účastníci tohoto řízení se neznali a smlouva byla předem připravena a předložena pouze k podpisu, nemění to nic na tom, že šlo o písemný projev vůle a následovalo reálné plnění ze strany žalobce dle pokynů žalovaného, tj. bezhotovostní převod finančních prostředků na účty uvedené ve smlouvě o zápůjčce. Pokud žalovaný tvrdil, že jinými osobami byla zneužita jeho tíseň a nezkušenost, kdy žalobci muselo být zřejmé, že žalovaný nebude moci svým povinností dostát, nevyplývá toto z žádného důkazu. Správně pak uvedl soud I. stupně, že zda na základě smluvních ujednání byl žalovaný povinen platit provizi či odměnu za poskytnutí finančních prostředků, případně jak došlo ke vzniku pohledávky A. R. za žalovaným, v důsledku níž bylo proti žalovanému vedeno exekuční řízení, a na jeho základě pak došlo k uzavření předmětné smlouvy o zápůjčce, není pro posouzení této věci právně významné.
8. Po zhodnocení všech ve věci provedených důkazů jednotlivě a ve vzájemné souvislosti (§ 132 o. s. ř.) dospěl odvolací soud k závěru, že žalobce se v tomto řízení právem domáhá plnění z uzavřené smlouvy o zápůjčce (§ 2390 občanského zákoníku), na jejímž základě žalobce poskytl žalovanému dle jeho pokynů celkem částku 900.000 Kč, a to převodem na účty ve smlouvě označené, přičemž ve stanovené lhůtě zapůjčenou částku žalovaný žalobci neuhradil, tudíž je povinen částku 900.000 Kč spolu s úrokem z prodlení žalobci zaplatit. Žalobcem požadovaný kapitalizovaný úrok ve výši 180.000 Kč byl v průběhu řízení vzat zpět, žalobce pak požaduje úrok z prodlení z částky 900.000 Kč ve výši 8,05 % ročně od 14. 1. 2020 do zaplacení, tj. od doručení žaloby žalovanému, kdy doručení výzvy k plnění nebylo v řízení prokázáno. Rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. byl tedy odvolacím soudem jako věcně správný potvrzen (§ 219 o. s. ř.), byť z jiných důvodů, než které zvažoval soud I. stupně. Pokud jde o lhůtu k plnění, zde žalovaný požaduje lhůtu delší, než určená lhůta soudem I. stupně, tj. 3 dny od právní moci rozsudku. Nutno však poukázat na datum uzavření smlouvy o zápůjčce, na jejímž základě mělo být plněno do 4 měsíců, tj. do měsíce srpna 2017, kdy od této doby uplynula již lhůta v trvání téměř pěti roků. Nebylo tedy lze jeho žádosti o stanovení delší lhůty k plnění vyhovět.
9. Jako věcně správný byl potvrzen i závislý výrok III. o nákladech řízení účastníků (§ 219 o. s. ř.), kdy námitku žalovaného ohledně výše cestovného osobním vozidlem právní zástupkyně žalobce nelze považovat za důvodnou, je-li požadováno cestovné z Olomouce, tj. ze sídla právního zástupce žalobce Mgr. R. P.

10. Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce měl i v odvolacím řízení plný úspěch, je proto žalovaný povinen nahradit mu náklady řízení spočívající v odměně za právní zastoupení. V odvolacím řízení učinil právní zástupce žalobce 2 úkony právní služby (sepis písemného vyjádření k odvolání a účast při jednání odvolacího soudu) (§ 7, § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění), tj. 2 x 11.900 Kč, dále 2 x režijní paušál 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), a cestovné osobním vozidlem značky Renault Megan reg. zn. XXXX – průměrná spotřeba 7,13 l/100 km, cena pohonných hmot 44,50 Kč/1 l, 160 km, Olomouc Brno a zpět dle vyhlášky č. 116/2022 Sb. – 1260 Kč, dále náhrada za ztrátu času 400 Kč – 4 půlhodiny (§ 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění), úhrnem 26.060 Kč a 21 % DPH 5.473 Kč; úhrnem činí náklady odvolacího řízení částku 31.533 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Hodoníně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, přičemž přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Brno 16. června 2022

JUDr. Naďa Kovářová v. r.
předsedkyně senátu